

лейманъ. Вълнението на неустрашимитѣ опълченци и Орловци трая само една минута. Изправени върху насипитѣ на своитѣ окопи, тѣ започватъ нова залпова стрѣлба срѣщу неприятеля и съ редъ контръатаки му правятъ такъвъ енергически отпоръ, щото той, окончателно изнемощѣлъ отъ жегата и умора отново се втурва въ позорно бѣгство. . .

Часътъ къмъ 5 вечерта по линията на позицията се разнася спасителна вѣстъ, че е пристигналъ на подкрѣпление руския Брянски полкъ и че рѣшението на трудната задача да се защити Шипченския проходъ значително се облекчава. Духътъ на омаломощенитѣ наши борци моментално се подига и тѣ съ още по-голяма увѣреностъ въ своитѣ сили и храбростъ дочакватъ настѣпването на тихата и ясна августска нощъ. Но неприятелътъ не спи. Възползуванъ отъ свѣтлото лунно врѣме, той прѣдприема още 2—3 отчаяни нощни атаки, но тѣй сѣщо безуспѣшно, както и дневнитѣ. Късно, едвамъ къмъ полунощъ, на Шипка се въцарява една сравнително успокоителна тишина, изрѣдко нарушавана отъ нѣкои закъснѣли пушечни гърмежи.

Отчаяната защита на Шипченскитѣ върхове отъ страна на една шепата непобѣдими герои, рѣшени да се жертвуватъ всички, но не и да отстъпятъ, отварятъ очитѣ на Сюлеймана. Той се убѣждава, че съ фронтална атака пътъ за Габрово по икой начинъ не може си проби и рѣшава да постигне своята цѣль, като пѣлни генералъ Столѣтова посрѣдствомъ едно всестранно обходно движение, насочено да прѣсѣче на шипченскитѣ защитници пътя за отстъплението имъ отъ къмъ сѣверъ. И, дѣйствително, на 10 августъ той прѣдприема едно скрито флангово обграждане на нашитѣ позиции отъ къмъ западъ и изтокъ, като за